

[Handelsministeren.]

nu foreligger der jo Forslag ikke alene om at yde et Statstilskud, et beskedent Statstilskud i et enkelt Aar, men om en permanent Ordning, hvorefter der altid skal ydes Sukkerroedyrkerne et Statstilskud, endda et meget betydeligt Statstilskud, hvis Sukkerpriserne er 37 Ø. eller derunder. Det har jeg kritiseret, og det har jeg ogsaa Ret til, for Roedyrkerne har aldrig overfor mig stillet Krav om Statstilskud til Roedyrkingen, naar Priserne var oppe paa saadanne Højder. Ingen Roedyrker vil finde det rimeligt, alle Forhold taget i Betragtning, at han skal have Statstilskud til sin Roedyrking, naar Sukkerprisen er 37, 36, 35 eller 34 Ø. Men det er Venstre nu gaaet ind for, og det finder jeg er en utilgivelig Flothed, navnlig i disse knappe Tider, og jeg har derfor udtalt i Folketinget, at Venstre her har gjort et Overbud, som jeg synes Venstre ikke skulde have gjort. Jeg skal slet ikke drille Venstre med, at det ogsaa kan betragtes som en Toldbeskyttelse. Venstres ærede Ordfører sagde selv, at han skulde villigt indrømme, at i nedadgaaende Tider som nu kunde et saadant Tilskud faktisk komme til at virke som Toldbeskyttelse. Det skal jeg se bort fra og kun holde mig til dette ene, at der er Tale om et Statstilskud, og at Roedyrkerne ikke overfor mig har givet nogen som helst Tilslutning til dette Forslag; der foreligger ikke en eneste Henvendelse fra Roedyrkerne, hverken direkte eller indirekte, om, at de vilde foretrække dette Forslag fremfor det af mig stillede — tværtimod, kan jeg sige, har de tilkendegivet, at de ønskede, at mit Forslag skulde blive gennemført saa hurtigt som muligt. De har ønsket det noget bedre — det indrømmer jeg —, de har givet Udtryk for, at de vilde have noget mere, men de har gennem deres Bestyrelse sluttet Overenskomst med mig om, at Prisen skulde være 32 Ø. pr. kg Melis af Fabrik, og om en Loftshøjde paa 36 Ø., saaledes at Sukkerprisen ikke maatte overstige 36 Ø. I Folketinget har man henstillet til mig at ændre dette paa den Maade, som jeg har gjort Rede for: til 32½ Ø. og til 37 Ø.

Jeg tror heller ikke, det ærede Medlem har Ret i, at De danske Sukkerfabrikker er saa rige. Der er ingen, som vil mistænke mig for særlig at ville varetage De danske Sukkerfabrikkers Interesser, men jeg føler mig forpligtet til at dele Sol og Vind lige. Jeg har ved Forhandlinger med Sukkerfabrikkerne gennem mange Aar, gennem Den overordentlige Kommissions Peri-

ode, haft Lejlighed til at studere deres Forhold. De har haft en udmærket Administration; de har ikke altid handlet, saaledes som jeg mente, de skulde handle, har undertiden givet større Udbytte, end rimeligt var, men jeg kan i denne Forbindelse tilføje, at det, Sukkerroedyrkerne har faaet, heller ikke altid har været knapt tilmaalt — jeg erindrer saaledes, at de en Gang har faaet 3 Kr. i Tantième foruden Sukkerroepriisen, og det, fordi der kun dyrkedes et meget lille Roearial, medens der indførtes et meget stort Kvantum Sukker, og de ogsaa skulde have Tantième af Fortjenesten paa det indførte Sukker. Og da De danske Sukkerfabrikker havde købt Sukkeret meget billigt og var i Stand til at sælge det meget dyrt, blev der en kolossal Fortjeneste derpaa, og Sukkerroedyrkerne fik deres Andel deri. Hvis vi derfor skal til at tale om, hvorledes man skulde have sparet Penge sammen og bagefter kunde have givet dem ud paa anden Maade, maa jeg sige, at ogsaa Sukkerroedyrkerne har deres at svare til fra de gode Tider. Men det bedste Barometer, man kan læse paa med Hensyn til, hvad et Selskab er værd, hvorledes et Aktieselskab er stillet økonomisk, er Børsens Notering af Aktiekurserne, og jeg tror, det ærede Medlem vil give mig Ret i, at mit Forslag ikke har bragt Sukkerfabrikkerens Aktier i Vejret paa Børsen; det var heller ikke Hensigten, men det har heller ikke været min Hensigt at forfordele dem. Jeg tror ikke, at Sukkerfabrikkerne i Øjeblikket har større likvide Midler til Raadighed, som kunde komme til Anvendelse ved Tilvejebringelse af en Sukkerordning uden Statens Medvirkning. Et er jo, at man har Reserver, store Fabrikker — De danske Sukkerfabrikker har en Mængde Fabrikker, som staar bogført til meget betydelige Beløb, men de har kun Værdi, hvis de gaar; den Dag, der ikke dyrkes Roer, og man ikke kan holde Fabrikkerne i Gang, er de ikke meget værd. De er i hvert Fald ikke Udtryk for nogen Likviditet i nævneværdig Grad. Men rent bortset fra dette maa jeg sige til det ærede Medlem, at jeg har ingen Midler, hverken Magtmidler eller andre, til min Raadighed til at tvinge Sukkerfabrikkerne eller paavirke dem til at gøre noget, som de er imod, som de ikke vil gøre godvilligt. Jeg har kun Forhandlingsmulighed.

Saa har det ærede Medlem sagt, at man skulde hjælpe paa Sukkerfabrikationen ved at give Sukkerroedyrkerne noget mere, ved at man satte, om jeg saa maa sige, Tommel-skruen paa ved at forhøje Raasukkertolden,